

Rikki

Oon siis vuonna 04 syntynyt tyttö. Mutta aloitetaan.

Kun olin 5-vuotias, mun elämään tuli meidän ylläpitohevonen Sake. Siitä tuli mulle tosi tärkeä. Me oltiin toisillemme tärkeitä, ja mun elämä oli tuolloin täydellistä, vaikkakin mua päiväkodissa välillä syrjittiin. Jaksoin kuitenkin, Sake autto mua jaksamaan.

Mun elämä tuhoutui 29.6.2010, kun Sake lähti. Muistan sen päivän ja itkun määrän, en puhunut kenellekkään pitkään aikaan. Olin vain omassa huoneessa, itkin itseni öisin uneen, päivisin itkin ja katsoin tuon hevosen kuvia. Taukoa tallilta tuli 2 vuotta.

Eskarissa mä olin päällepäin iloinen, mutten ollut. Olin rikki, itkin vieläkin itseni uneen. Ei siitä muuta.

Ensimmäinen luokka, silloin mulla ei ollut kavereita. Mua syrjittiin ja mua haukuttiin selän takana. Tätä samaa jatkui kakkosluokan yli. Yksi syrjiöistä haukkui mut kotona maahan. Muistan elävästi kun se sanoi "onneks kukaan ei huomioinu sua". Tuo satutti, ja puhuminen vähentyi. Kolmosluokalla mua vielä välillä syrjittiin. Se toinen syrjiö vei mun parhaan kaverin väkillä, mikä totta kai sattui. Tuolloin olin aloittanut ratsastuksen, ja hain hevosilta suojaa ja lohdutusta. Se helpotti oloa. Mutta nelosluokalla syrjintä loppui, onneksi.

Vitosluokalla mulla ja tällä eräällä syrjiöllä, joka mua sillonkin haukkui, oli riita. Ja tietenkin se valehteli kaikki puolelleen, ja mua syytettiin. Toinen riita tuli tässä 2016 puolella, ja se haukkui mua tyhmäksi yms., se loukkasi. Aion pistää tuohon ihmiseen väliä poikki, se oli pakottanut toisen syrjimään silloin, ja valehdellu mut pieniin ongelmiin. Tällästä tää on. Mutta Sakea on ikävä, ja itken vieläkin sen vuoksi.

Oon särkynyt, ja en juttele enää normaalisti.